

varje kulle och varje avloppsränna mellan höjderna, men bilspår ha de aldrig sett förut. Vad ha dessa märken att betyda, är det giller och försåt, utlagda för att fånga dem då de äro på väg till sina salta källor?

Vi återvända öster ut i vårt eget spår i avsikt att göra en ny framstöt åt väster, söder om randbergen. Vid läger n:r 124 gräva vi åter fram de där kvarlämnade bensinfaten. Sedan taga vi sträckan till Lo-t'oching i skymning och mörker. Det går fortare nu då vi icke förlora tid på de eviga kompasspejlingarna för kartans skull.

Temperaturen sjunker, nattens minimum är — 13,7, det är vintern som är i antågande.

Med proviant för en dag lämna Yew och jag i personbilen Lo-t'ochings källa och brunn, där vårt läger nu bär numret 126, och styra mot bergen i söder. Vi följa en tydlig väg genom en ås av kullar, utmärkt med rösen, korsa en längddal löpande från öster till väster. Därpå följa låga trösklar och raviner, en ganska bruten terräng. På alla dominerande höjder äro rösen resta. Spår efter ett par av rövarbandets ryttare. En antilophjord flyr. Spår av vilda kameler och vildåsnor äro alla riktade åt väster, där säkert någon öppen källa finnes.

På den absolut sterila slätten förlora vi den gamla vägen. Efter något sökande finna vi åter ett röse som visar oss in i en trång, stenig dal, ledande mot söder och sydost till ett pass, 1,850 m. högt och beläget i en kam av röd granit och svart porfyr. Dalen är sedan